

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascensi proficere cupientium utilitatem ac
subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 7. De Invidia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

est, ut, qui Uxores habent, tanquam non habent sint: & qui utuntur hoc mundo, tanquam non utantur. Sicut enim is, qui in aqua submergitur, periculo caret, quamdiu caput extra aquas liberum tenet, sic qui divitijs circumdati & immersi sunt, periculo vacant, quamdiu caput liberum est, seu cor non adhæret.

IV. Nôsse debet solidum modum avaritiam extendendi, quem S. Prosper sapienter præscripsit, dum dixit: Quem possidendi delectat ambitio, DEUM qui possidet omnia, quæ creavit, expedita mente possideat, & in eo habeat, quæcunque in eo sanctè habere desiderat. Sed quoniam nemo possidet DEUM nisi qui possidetur à DEO, sit ipse primitus possessio, & efficietur ejus DEUS possessor & portio. Eius quid potest eo esse felicius, cui efficitur conditor certus, & hæreditas ejus dignatur esse pia Divinitas? Quid ultra quærit, cui omnia suus Conditor fit? aut quid ei sufficit, cui ipse non sufficit?

§ VII.

De Invidia.

I. Est tristitia de alterius bono, in quantum æstimatur diminuere gloriam propriam; de qua tria præcipuè debet advertere Asceta.

II. Primum est, ut firmiter sibi persuadeat, etiam perfectionis studiosis hoc vitium non parùm insidiosum, id quod claris verbis S. Hieronymus docuit dicens: Ut soli DEO puram elementiam derelinqui, Filiorum Zebedæi consideremus exemplum, pro quibus cum Mater mora pietatis affectu nimis grandia postulasset, reliquit

reliqui decem discipuli indignati sunt. Quòd etiam confirmavit S. Bernardus, dum dixit : Metientes nosmetipsos nobis, sentimus aliqui nostrum pro nostri infirmitatis experiètiâ, quàm rara sit virtus alienæ non invidere virtuti, necdùm gaudere ad illam, nedùm etiam, tantò plùs, quàm ad propriam quemque gratulari, quantò se perpenderit in virtute superatum.

III. Alterum est, ut solidum sciat medium evitandi Invidiam; quale præ cæteris offert S. Bernardus, dum supra citatis verbis subjungit : Et quando, ais, ego proficere possum, qui Fratri invideo proficienti? Si doles, quòd invides, sentis, sed non contentis. Passio quandoque est sananda, non actio condemnanda. Tantùm non illic resideas, iniquitatem meditans in cubili tuo, qualiter videlicet foveas morbum, satisfacias pesti, persequaris infontem, bene ab illo gesta calumniando, deprimendo, pervertendo, atque impediendo gerenda. Non parùm etiam proderit, si bene ponderetur, quòd bonum, ob quod alteri invidendum incitatur, per fugam Invidiæ nostrum facere possimus, uti bene S. Augustinus advertit dicens: Tolle invidiam, & tuum est, quod habeo; tollam invidiam, & meum est, quod habes.

IV. Tertium est, ut, quoniam teste Salomone, calumnia conturbat sapientem, & perdet robur cordis illius, maximè si ab Invidia procedat, maturè se ad ejusmodi tela Invidiæ ab aliis sustinendæ præparet; quis enim unquam virtutis amicus exercitio hoc caruit, inquit rectè Petrarcha? percurrere animo omnes terras, omnia secula, cunctas historias evolve, vix insignem virum hâc immunem peste reperies. Postea modum effugiendi docens sic loquitur: Tolle mali materiam,
C
malum

malum omne sustuleris. Nimiis opibus pone modum quidquid eximiâ specie inflammare animos potest abjice vel absconde. Si quid est, quo carere nolis, nequeas, modestè utere; invidiam, quam insolentia exasperat, humilitas lenit.

§.VIII.

De Gula.

I. Est inordinatus appetitus alimenti, id est, si alius cibis aut potus usurpetur, quàm ipsa Naturæ sustentatio requirit; de qua sequentes tres doctrinas bene advertere debet Asceta.

II. Prima est, ut cognoscat *necessitatem* expugnandæ Gulæ; neque enim ad conflictum spiritualis agone assurgitur, teste S. Gregorio, si non priùs inter nos metipsum hostis positus, Gulæ videlicet appetitus edomatur.

III. Secunda est, ut bene cognoscat modum edendæ gnosendi, quando appetitus Gulæ inordinatus est, nam, teste S. Gregorio, sic voluptas sub necessitate palliat, ut vix eam perfectus quisque discernat. Sapienter autem in edendi via furtivè adjuncta voluptas subsequitur: nonnunquam verò impudenter libera etiam præcipere conatur. Facile verò est deprehendere, cum voluptas ejus necessitatem prævenit, sed valde difficile est discernere, cum in ipso esu necessario se occultè subjungit. Nam quia præeuntem naturæ appetitum sequitur, quasi à tergo veniens tardiùs videtur. Ut ergo hanc fraudem cognoscere & fugere queat, Deum imprimis gratia imploranda, subinde bona intentione præmittenda, & sub ipsa sumpuone cibi aut potus